

Og lad mig saa tilsidst sige et Par Ord til de Kvinder, der endnu siger: »Aa, hvad skal vi med Valgret? Saa faar man blot saa mange ny Pligter, og vi har saamaend nok at passe endda. Lad Mændene tage sig af de Ting; men hvorfor skal vi blande os deri?« Ja, det er mageligere at lade det være; men vi er ikke satte paa Jorden for at have det mageligt, men for at udrette, hvad vi kan, ikke blot for os selv, men ogsaa for vore Medmennesker. Saa er der vist mange, der vil svare mig: »Ja, det kan være godt nok for dem, der har faaet Evner dertil, men det ligger ikke for mig. Jeg har ikke Begavelse til at virke noget for Samfundet.« Kære Søstre og Venner, De vide allesammen, hvad det var, Herren sagde til den Tjener, der kun havde faaet det ene Talent og som gravede det ned i Jorden, fordi han mente, at det var for lidt til at udrette noget med. Han sagde: »Du onde og *lade* Tjener!« Det er netop Sagen — det er Ladhed. Det er ikke Beskedenhed, der faar Folk til at tale saaledes; det er Dovenskab. Men vi har ikke Lov til at være dovne. Evner har vi alle faaet, og hvad enten de er store eller smaa, saa har vi faaet dem for at bruge dem. Lad mig minde Dem om en lille Historie: Der var et Skib, som skulde løbe af Stabelen; men der var et eller andet i Vejen. Da det skulde begynde at glide ud, blev det staaende og vilde ikke røre sig af Pletten, og alt hvad Mændene halede og skød paa det, saa hjalp det intet. Da kom en lille ivrig Dreng og sagde: »Lad mig faa fat og hjælpe eder!« »Din usle Stump,« sagde Mændene, »hvad kan du gøre?« »Jeg kan skubbe et Pund,« sagde Drengen og tog fat. Og hvad enten det nu var dette ene Pund, der manglede, eller hvad Grunden var, Skibet begyndte at røre sig og gled stolt ud i Landet.

Mine Søstre! har vi kun faaet de smaa Evner, saa lad os dog i Guds Navn tage fat og skubbe et Pund, og naar vi bede Ham om at hjælpe os, saa skal De se, vi kommer snart til at kunne skubbe baade to og tre Pund, for Evnerne vokser ved at bruges.

Naar vi da ærlig tager fat og gør, hvad vi kan — ikke se til Højre eller Venstre efter, hvad Mennesker mener — ikke søge vor egen Ære, men kun Hans, som har skabt og forløst os og som derfor ogsaa har Krav paa hele vort Hjerte og hele vor Tjeneste, saa skal vort Liv heller ikke ende i denne Uretfærdighedens Verden, men vi skal en Gang faa Borgerret — fuld Borgeret, ganske ens for Mænd og for Kvinder — i de ny Himle og paa den ny Jord, hvor Retfærdighed bor.

Charlotte Sannom.